

POSTANOWIENIE

Dnia 24 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 22 maja 2013r.,
sprawy **J. M. i D. W.**,
skazanych z art. 279§1 k.k. i in.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanych,
od wyroku Sądu Okręgowego w J. z dnia 15 lipca 2013 r., zmieniającego wyrok
Sądu Rejonowego w J. z dnia 12 października 2012 r.

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć
skazanych w częściach równych.**

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanych jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Skarga kasacyjna w niniejszej sprawie została oparta na zarzucie nierozważenia podniesionego w apelacji zarzutu nie odniesienia się przez Sąd Rejonowy i nie wydania decyzji procesowej odnośnie wniosku dowodowego prokuratora zawartego w akcie oskarżenia o dopuszczenia dowodu z materiałów niejawnych zgromadzonych w toku postępowania przygotowawczego.

Zgodnie z poglądem utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego uchybienie normom prawa procesowego zawartym w art. 368 k.p.k. w zw. z art. 366§1 k.p.k. stanowi względną podstawę odwoławczą, której istotność wpływu na treść zapadłego rozstrzygnięcia uwarunkowana jest okolicznościami, których

dotyczył wniosek dowodowy. Niewątpliwie, zaniechanie podjęcia decyzji co do wniosku dowodowego stanowi naruszenie dyspozycji reguły z art. 368 k.p.k. Nie każde jednak uchybienie co do wadliwego potraktowania wniosku dowodowego skutkować musi naruszeniem wymogu z art. 410 k.p.k., art. 424 k.p.k., a w związku z czym, także art. 7 k.p.k. Brak decyzji procesowej co do oddalenia wniosku dowodowego należy traktować – w zakresie skutków procesowych – za tożsamy z decyzją o jego oddaleniu. Sytuację, w której Sąd *meriti* nie powołuje się na okoliczności mające być przedmiotem takiego dowodu w zakresie prowadzonych ustaleń faktycznych stanowią naruszenie prawa, które pozostaje bez wpływu na treść rozstrzygnięcia (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2004 r., V KK 199/04).

Powyższy pogląd prawny przywołał także Sąd Odwoławczy w niniejszej sprawie (k. 16 uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego).

W tej sytuacji, nie można mówić ani o naruszeniu reguły z art. 433§2 k.p.k. - bowiem treść zarzutu została rozpoznana przez Sąd II instancji ani o obrazie art. 457§3, który nakazuje właściwe, rzetelne i poprawne rozpoznanie określonego zarzutu.

Nie można tracić z pola widzenia i tego, że zawnioskowane w akcie oskarżenia dowody z istoty swojej miały wspierać postawiony oskarżonym zarzut. Wątpliwości zatem budzi kwestia grawamenu obrony do „oczekiwania”, że dowody te zostaną przeprowadzone. Jedynym racjonalnym celem takiego działania obrony, który z oczywistych względów nie może być akceptowany, byłoby zatem zmierzanie do przedłużenia postępowania.

Słusznie także w odpowiedzi na kasację podnosi Prokurator, że w toku postępowania rozpoznawczego strony nie wnosiły o ujawnienie stenogramów z materiałów niejawnych i przeprowadzenie dowodu na tą okoliczność.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

Skazanych obciążono kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, nie znajdując podstaw do zwolnienia od ich ponoszenia.